

El viàtic

MONTSE GUERRERO

La mort no era, com ara, un fet sobtat, immediat, inesperat, sorpresiu, sinó que les persones morien amb molta calma. És clar que també n'hi havia que morien de cop i volta, sense més ni més, però eren les menys. L'infart, l'angina de pit, encara no eren de moda. El que aleshores s'estilava eren les malalties llargues que obligaven a un allitament de mesos de durada. Si el malalt patia d'una malura greu i es preveia un perill, quan es tractava d'una persona devota, se li portava el combregar. El viàtic consistia en un sacerdot revestit amb roquet, estola i mantell amb el qual es tapava i protegia el cupó que contenia les formes. Assistien el sacerdot el sagristà, que l'emparava amb paraigua o ombrel·la de grans dimensions i de materials rics, i un escolà revestit que servava un ciri i tocava una campaneta.

Tothom que coincidia amb el viàtic, feia genuflexió i es descobria, si eren homes, i moltes dones resaven. Sovint, els veïns més devots acompanyaven el viàtic amb ciris improvisant una mini processó.

El viàtic formava part dels signes externs de la religiositat de la nostra vila, tant per la seva identitat estricta, com per la proclamació vistent del misteri, i en definitiva pel respecte a la persona. ■

